

Biblické texty:

Izajáš 63,7-9: Milosrdenství Hospodinovo budu připomínat, Hospodinovy chvályhodné činy, všechno, jak Hospodin nás odměňoval, velkou jeho dobrotu k izraelskému domu. On je odměňoval podle svého slitování, podle svého velikého milosrdenství. Prohlásil: „Vždyť oni jsou můj lid, synové, kteří nebudou klamat.“ Stal jsem se jim spasitelem. Každým jejich soužením byl sužován a anděl stojící před jeho tváří je zachraňoval; svou láskou a shovívavostí je vykupoval, bral je na svá ramena a nosil je po všechny dny dávné.

List Židům 2,10-18: Bylo přirozené, že Bůh, pro něhož je vše a skrze něhož je vše, přivedl mnoho synů k slávě, když skrze utrpení učinil dokonalým původce jejich spásy. A on, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou z téhož Otce. Proto se nestydí nazývat je svými bratry, když říká: „Budu zvěstovat tvé jméno svým bratřím, uprostřed shromáždění tě budu chválit.“ A jinde praví: „Také já svou důvěru složím v Boha.“ A dále: „Hle, já a děti, které mi dal Bůh.“ Protože děti spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž ďábla, a aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví. Neužívá se přece andělů, ale „ujímá se potomků Abrahamových“. Proto musel být ve všem jako jeho bratří, aby se stal veleknězem milosrdným a věrným v Boží službě, a mohl tak smířit hříchy lidu. Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky.

Matouš 2,13-23: Když odešli, hle, anděl Hospodinův se ukázal Josefovi ve snu a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uprchni do Egypta a buď tam, dokud ti neřeknu; neboť Herodes bude hledat dítě, aby je zahubil.“ On tedy vstal, vzal v noci dítě i jeho matku, odešel do Egypta a byl tam až do smrti Herodovy. Tak se splnilo, co řekl Pán ústy proroka: „Z Egypta jsem povolal svého syna.“ Když Herodes poznal, že ho mudrci oklamali, rozlítil se a dal povraždit všechny chlapce v Betlémě a v celém okolí ve stáří do dvou let, podle času, který vyzvěděl od mudrců. Tehdy se splnilo, co je řečeno ústy proroka Jeremiáše: „Hlas v Ráma je slyšet, pláč a veliký nářek; Ráchel oplakává své děti a nedá se utěšit, protože jich není.“ Ale když Herodes umřel, hle, anděl Hospodinův se ukázal ve snu Josefovi v Egyptě a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do země izraelské; neboť již zemřeli ti, kteří ukládali dítěti o život.“ On tedy vstal, vzal dítě i jeho matku a vrátil se do izraelské země. Když však uslyšel, že Archelaos kraluje v Judsku po svém otci Herodovi, bál se tam jít; ale na pokyn ve snu se obrátil do končin galilejských a usadil se v městě zvaném Nazaret – aby se splnilo, co je řečeno ústy proroků, že bude nazván Nazaretský.

Rodina Páně - církev

Betlémská kaple byla zasvěcena zabitým dětem. Bůh člověka stvořil svobodného se všemi atributy svobody (právy a povinnostmi). Bůh chtěl člověka mít jako svobodnou bytost, a proto ho tak stvořil. V ráji kolem stromu poznání dobrého a zlého nepostavil

plot, ani k němu nepřivázal hlídacího psa. Člověk je svobodný, odpovědnost máme my lidé. Bůh neřekl Herodovi, aby děti povraždil.

Dnešní neděle je nazývána Rodiny Páně. Nebudu vás nudit nějakými morálními apely, jak by to v rodině mělo vypadat. Navíc já sama žiju jinak, ne ve své pokrevní rodině, i když rodiny mých sourozenců a vzpomínky na rodiče, strýce a tety a také dědy a babičku mám v živé paměti. Jsem své pokrevní rodině vděčná, jaké krásné vztahy jsem v ní zažívala; což je veliké privilegium, jak tak vypozerávám. Žiju už několik desetiletí v rodině církevní. Napadlo mě, že bychom to, co se o rodičích Ježíše dovídáme z dnešního čtení, mohli pokusit vztáhnout na církevní rodinu, jak někdy říkáme rodinu duchovní. Otec Josef – byl rozhodný, o svou ženu s dítětem se postaral a chránil je. Spolehl na Boží vedení a Maria mu neodporovala a nebránila. V nepříznivých podmínkách se přesto snažila poskytnout bezbrannému miminku základní péči a zahrnovala ho citem, láskou.

Stále je nutné si připomínat, že Bůh ve svém Synu neprosazuje své slovo násilně: genocidou (faraón), mečem (Herodes), dokonce ne jen Zákonem (Desaterem); ten je pro nás závazným doporučením. Bůh prosazuje své slovo láskou, láskou obětující se a trpící za hřích, chyby druhých. Chceme-li svého Pána následovat, jednejme také tak. Je to těžké. Občas se nám může zdát, že láska nemá dostatečnou sílu a moc, ale copak násilí je mocnější? Spolehněme více na Boží vůli a jeho rozhodnutí, že laskavostí, milosrdenstvím, soucitem a láskou se lidem pomáhá a také se zachraňuje. Budeme-li tak žít, pak jsme víru v Ježíšovu obětující se smrt opravdově přijali a uvěřili jí.

Někdy snad ztrácíme naději, že se to dá laskavostí všechno do pořádku. Ale dobrá a radostná zpráva zní: „Bohu se z rukou nic nevymkne.“ Dokonce ani lidskými intrikami, které přivodily smrt jeho Syna, mu jeho záměr zachránit a spasit člověka a lidstvo nebyl překažen. Naopak po smrti přišlo vzkříšení, vítězství a sláva Božího Syna, který kraluje nad světem a jednou to bude odhaleno všem lidem. Kéž my výhradně na Boží moc spoléháme, a tak s klidem, pokorou a vděčností jeho vůli prosazujeme tak, jako nám to ukázal Ježíš Kristus.